

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 roku w Ś.

sprawy z powództwa Kancelaria (...) S.A. w K.

przeciwko D. M.

o zapłatę kwoty 962,34 zł

I. powództwo oddala

II. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów procesu

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. M. o zapłatę kwoty 962,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że jest cesjonariuszem wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 4 sierpnia 2016 r. opiewającej na kwotę 1.800,00 zł zawartej przez (...) Sp. z o.o. z pozwanym D. M. za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej. W myśl umowy do zapłaty pozostawały kwota 1800,00 zł tytułem kapitału pożyczki, kwota 494,38 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki, kwota 40,43 zł tytułem oprocentowania umownego oraz kwota 8,69 zł tytułem opłat dodatkowych za monity telefoniczne i pisemne. Pozwany dokonał spłat na poczet umowy pożyczki w łącznej kwocie 1381,16 zł, wobec czego do zapłaty pozostawała kwota 962,34 zł.

W dniu 1 kwietnia 2019 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w (...) wydał w przedmiotowej sprawie (sygn. akt (...)) nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej wyrażonym w pozwie.

Pozwany wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. stosował tak zwane przedłużenia terminu spłaty, za które pobierał dodatkowe opłaty, które wedle pozwanego stanowiły klauzule abuzywne. Nadto pozwany wskazał, że dokonał spłaty należności na rzecz strony powodowej.

Postanowieniem Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym (...) w (...) z dnia 8 maja 2019 r. sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2016 r. wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. za pośrednictwem portalu P..pl zawarła z pozwanym D. M. umowę ramową pożyczki nr pw7v9w a następnie umowę pożyczki – P. nr (...), na mocy której pozwanemu udzielono pożyczki w kwocie 1.800,00 zł. Okres spłaty pożyczki wynosił 30 dni. Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 10%. Całkowity koszt pożyczki stanowiła kwota 509,17 zł, na który złożyły się prowizja w kwocie 494,38 zł (pozaodsetkowy koszt kredytu) oraz naliczone odsetki umowne. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 1.971,24%, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 2309,17 zł. W myśl ramowej umowy pożyczki w przypadku pożyczki w ustalonym okresie spłaty w jednej racie, pożyczkobiorca miał prawo wystąpić do pożyczkobiorcy z wnioskiem o przesunięcie terminu spłaty na okres o 7,15 lub 30 dni. Wniosek podlegał opłacie w wysokości 12%, 16% i 32% pozostałego do zapłaty kapitału pożyczki w przypadku przedłużenia umowy odpowiednio o 7 dni, 15 dni oraz 30 dni.

Dowód:

- umowa ramowa pożyczki nr pw7v9w z dnia 4 sierpnia 2016 r. - k. 32- 36;
- umowa pożyczki – P. nr (...) wraz z załącznikami – k. 37-41.

W dniu 4 sierpnia 2016 r. pozwany otrzymał tytułem umowy pożyczki kwotę 1.800,00 zł.

Dowód:

- potwierdzenie transakcji z dnia 4 sierpnia 2016 r. - k. 42.

Pozwany na poczet umowy pożyczki dokonał wpłat w łącznej wysokości 1381,16 zł.

Bezsporne

Nadto pozwany dokonał szeregu wpłat na poczet przedłożenia terminu zapłaty umowy pożyczki nr (...) na łączną kwotę 1317,16 zł, na którą złożyły się:

- wpłata w kwocie 216,00 zł dnia 11 września 2016 r.,
- wpłata w kwocie 216,00 zł dnia 22 września 2016 r.,
- wpłata w kwocie 216,00 zł dnia 5 października 2016 r.,
- wpłata w kwocie 199,89 zł dnia 10 października 2016 r.,
- wpłata w kwocie 176,23 zł dnia 17 października 2016 r.,
- wpłata w kwocie 155,42 zł dnia 3 listopada 2016 r.,
- wpłata w kwocie 137,62 zł dnia 9 listopada 2016 r.

Dowód:

- pismo (...) Sp. z o.o. z dnia 20 sierpnia 2019 r.. - k. 52.

W dniu 4 sierpnia 2016 r. pozwany otrzymał tytułem umowy pożyczki kwotę 1.800,00 zł.

Dowód:

- potwierdzenie transakcji z dnia 4 sierpnia 2016 r. - k. 42.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2017 r. Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. nabyła od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności, w tym wierzytelność w kwocie 962,34 zł przysługującą cedentowi z tytułu umowy pożyczki (...) zawartej z pozwanym D. M..

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2017 r. wraz z załącznikiem - k. 27-29.

Pismami z dnia 8 stycznia 2018 r. pozwany został zawiadomiony o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 22 grudnia 2017 r. oraz wezwany do zapłaty kwoty 1.039,30 zł w terminie 7 dni.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 8 stycznia 2018 r. oraz zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 22 grudnia 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 30-31.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie w głównej mierze oparto o przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.), ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 r., nr 126, poz. 715 ze zm) oraz zapisy umowy zawartej pomiędzy stronami. Podstawę roszczenia strony powodowej stanowił art. 720 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Sąd wydając orzeczenie w niniejszej sprawie oparł się o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony powstępowania w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie cywilne jest postępowaniem kontradyktoryjnym, co skutkuje tym, iż to na stronach procesu spoczywa obowiązek dostarczania materiału dowodowego, który podlega ocenie przez Sąd orzekający w sprawie. W ocenie Sądu, pozwany wykazał, że roszczenie strony powodowej jest niezasadne, albowiem opłaty za przedłużenie terminu spłaty umowy pożyczki były niezasadne dokonał spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki zawartej cedentem,

Już na wstępie wskazać należy, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu reguluje art. 36a ustawy kredycie konsumenckim. Pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą być wyższe niż maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu liczona wedle wzoru wskazanego w art. 36a ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim, nadto nie mogą być wyższa niż całkowita kwota kredytu (art. 36a ust 2 tejże ustawy). Zgodnie zaś art. 36a ust 3 ustawy o kredycie konsumenckim pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. Do pozaodsetkowych kosztów kredytu zaliczyć należy prowizję w kwocie 494,38 zł oraz opłaty za przedłużenie spłaty umowy pożyczki uiszczone przez pozwanego w łącznej kwocie 1317,16 zł – łącznie 1811,54 zł. Maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczona według wzoru wskazanego w art. 36a ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim wyniosła 494,38 zł. Wobec powyższego uznać należało, że pozaodsetkowe koszty kredytu w kwocie 1317,16 zł – tj. suma opłat za przedłużenie okresu spłaty wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nie należały się cedentowi (...) Sp. z o.o.

Niezalenie od powyższego, tzw. rolowanie umowy pożyczki, w niniejszej sprawie polegające na naliczaniu znacznej sumy opłat za przedłużenie terminu spłaty umowy pożyczki w związku z każdorazowym złożeniem przez pozwanego wniosku o przedłużenie okresu spłaty umowy pożyczki należy uznać za klauzule abuzywną. Zgodnie bowiem z art. 385¹ § 1 k.p.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy

(niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Umowa pożyczki pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwanym zawarta została na podstawie wzorca umowy. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby zapisy umowy dotyczące opłaty za przedłużenie umowy pożyczki zostały indywidualnie uzgodnione pozwanym. Bezsprzecznie, poniesienie przez pozwanego opłaty w wysokości 12% kwoty pożyczki pozostałej do zapłaty za przedłużenie spłaty umowy pożyczki o 7 dni rażąco naruszają interes pozwanego jako konsumenta. Świadczenie z tytułu przedłużenia okresu spłaty umowy pożyczki świadczone przez pozwanego na rzecz cedenta było skrajnie nieekwiwalentne w stosunku do świadczenia cedenta, zatem uznać należało przepisy dotyczące odpłatnego przedłużenia okresu spłaty umowy pożyczki za niewiążące pozwanego.

Wobec powyższego, kwotę 1317,16 zł uiszczoną przez powoda tytułem opłat za przedłużenie okresu spłaty umowy pożyczki należało zaliczyć na poczet roszczenia strony powodowej. Skoro strona powodowa twierdziła, że przysługuje jej wierzytelność w kwocie 962,34 zł, pozwany nadpłacił natomiast w/w kwotę 1317,16 zł, to roszczenie strony powodowej należało uznać za niezasadne z uwagi na spłatę przez pozwanego roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki w wysokości przekraczającej kwotę roszczenia.

Z uwagi na powyższe i na podstawie wskazanych przepisów powództwo strony powodowej podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania na podstawie art. 98. § 1 i 2 k.p.c. Pomimo, iż pozwany wygrał proces w całości, to wniosek o zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu nie podlegał uwzględnieniu, albowiem pozwany nie wykazał, aby poniósł jakiegokolwiek koszty procesu w niniejszej sprawie. Pozwany nie był bowiem zobowiązany do uiszczania jakichkolwiek opłat sądowych, nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym lub adwokatem, nie wykazał również, aby poniósł inne koszty podlegające zasądzeniu na jego rzecz.

Wobec powyższego żądanie zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt II wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować z rep. C;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia;
3. kal. 14 dni od doręczenia.

Ś., dnia 13 stycznia 2020 r. SSR Maja Snopczyńska